DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ,

Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICO-CHIRURGICA,

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS manè diſcutienda in Scholis Medicorum, die Martis decimo-ſexto menſis Martii, anno Domini M. DCC. LXXXX.

M°. CLAUDIO-BARTHOLOMÆO-JOANNE LE CLERC, Doctore Medico, Præſide.

An, incœptâ vulnerum coalitione, reviviſcant, & , abſolutâ, perſtent in coadunatis labiis priſtina mutuaque liquorum commercia?

I.

CUM inauditos Chirurgiæ aliquot ab hinc ſæculis progreſſus intueor, eandem non ſine moleſtiâ video ancipitem hæſitantemque de rebus cognitu faciliοribus, momentoſis tamen. In promptu origo mali. Omnes inexhauſto ratiocinandi furore laborant : vix aliquos ſincerum veri inveniendi movet deſiderium. Hinc longa deliramentorum, errorum, argumentorumque probatione deſtitutorum ſeries ubique obviorum. Chirurgi ipſi, cæterà illuſtres, ſuam artem melioribus auſpiciis natam, evidentiæque face illuſtrari aptiſſimam, opinionum commentis (quæ dies ad unum deleat faxit Deus!) infeſtare non erubeſcunt; phantaſiæ arbitrio diruunt, ædificant, tanquam ſi philiatros ſyſtematicâ farragine ſtudeant irretire; incerta audacter affirmant, certiora nube opacâ circumvallant, doctrinæque aditus, nedùm, ut ſonat mixta præceptis importuna jactatio, minùs ſalebroſos efficiant, lubricos è contrà reddunt plenoſque difficultatis. Etiam nunc, huic enim unico inſiſtam exemplo, etiam nunc ambigitur utrùm ſanati vulneris labia ſint necne ſanguini, lymphæ, aliiſque liquoribus mutuò pervia. Talem nihilominùs litem componere nequaquàm arduum, ſicut è binis proximè ſequentibus paragraphis elucebit.

II.

CERTIOREM Chirurgiæ normam, tutiſſimumque adverſùs temeras aſſertiones præſidium, experientiam confidenter adeamus, quæ ſola poſitæ quæſ-

fioni serenam lucem infundere sit habilis. Hujusmodi verò disquisitio, ni fallor, commodè sic instituetur. Aliqua nempè, corporis animati portio, quæ vasis sanguineis, lymphaticis, nerveis, multiplicique fibrarum genere constet, omni reliqui corporis communione ita fiat orba, ut ad eam nulla, nisi mediantibus vulneris labiis, affluant alimenta. At prudenti simul industriâ prospiciendum ut nutritio, posito quod reipsà perfici queat, perficiatur. His requisito modo peractis, utcunque ceciderit, tenebræ discutientur: vel enim portio sejuncta marcescet quasi siderata, vel vitâ frui perget, proindèque conclusio suâ sponte, si prius contingat, negans, si posterius, affirmans orietur.

III.

MEAM mentem luculentiùs aperiet quorum in cuniculo sum nuper expertus simplex & fidelis enarratio. Pyramidalem trigonam, è cuniculi majori gluteo cuteque super impositâ resectam, partem scalpello sejunxi prorsùs, basi tantummodò integrâ viciniæque continuâ remanente. Sanguinis effusione cohibitâ, idoneo suturæ, quam vocant siccam, fasciarumque unientium apparatu curavi citissimè hoc vulnus coalesceret, provisus in fundo subjectum hæreret, usque ad perfectam segmenti conglutinationem, filum tenue cerâ obductum & ad extrà, ne loco moveretur, ope tenacis emplastri firmatum. Ubi solidâ vulnus inductum cicatrice, incisione transversâ pyramidis basim amputavi: indè liber supposito filo patuit exitus, argumento nullam vel minimam fibrillam solutionis immunem fuisse. Rursùs hæcce nova sectio sanaretur operam diligentem admovi. E voto successit eventus: diebus enim paucis optimè convaluit cuniculus, nullam substantiæ jacturam passus, pristinæque segmenti, & incolumitati, & sensibilitati restitutus.

IV.

ATQUI œconomiæ animalis tantillùm gnaros minimè latet id ita contingere non potuisse quin unà plurima perpetrata fuerint phænomena, quin solitas deflexi nervei spiritus ad segmentum vias sibi reseraverint, quin cæteri vasorum ordines congeneribus novo fœdere fuerint uniti, quin denique vitæ universalis irrequietos influxus absque ullâ intermissione segmentum participaverit. Procùl hinc igitur erronea Chirurgorum theoria, qui interfusâ substantiâ inorganicâ glutinosâ ferruminante locum obtinere contendunt vulnerum coagmentationem, deletis quibuscunque sectorum vasorum orificiis & collapsis. Naturæ vires, vix ullis circumscriptas limitibus, æquiùs æstimare satagant: ejus arcanis quàm maximâ sagacitate vestigandis, eisque in artis suæ emolumentum ægrorumque salutem quantùm poterunt impendendis, toto ingenio incumbant. Partes vel omninò resectas in genuinum locum reponere non dubitent, tardèque admodùm, si nullum mora ægris damnum inferat, de felici successu desperent. Curationes enim, quas

id genus binas abſolviſſe teſtatur peritiſſimus *Garengeot*, quaſque deridiculè commentitias orbis Chirurgicus judicavit, non ita meâ quidem ſententiâ improbabiles. Eſto partes poroſiores & abundanti ſucco turgidæ penitùſque diviſæ, propter nimìs celeriter imminutas vaſorum diametros ſubitamque liquidorum avolationem, tali artificio nequeant adunari. Sed aliter ſentiendum de partibus firmioribus, quales cartilagineæ ligamentoſæve, naſus, aures, &c. Quotidiè ruſticani pullorum gallinaceorum calcar demunt, quod in eorumdem criſtæ recèns exciſæ radices adhuc cruentas illicò inſerunt firmantque donec apprimè ſolidetur, cornua prælonga creviſſe caponibus aliquandò miraturi. Similiter, quanquàm ſub plurimo reſpectu diſpar vegetantium & animalium mechaniſmus, arborum plerarumque compactiori ſtructurâ donatarum rami, dudùm etiam avulſi, ſemet, aut emplaſtrari, aut inoculari, aut alio quocunque modo inſeri patiuntur, ſylveſtreſque truncos comâ fructibus exquiſitis feraciſſimâ ditant; dùm laxiori textu præditæ plantæ ſunt inſitioni prorsùs ineptæ, quippè quæ liquidis difflabilioribus conflantur.

In experimento, cujus hiſtoriam mox ſummatìm expoſui, ut ut mollis & ſpongioſa gluteorum fabrica, ſegmenti tamen vita nunquàm vigere definivit, quia duplici tentaminis periculo proſpectum ne requiſitæ ad optimam coalitionem deficerent conditiones. Nam initio per baſim pyramidis affluebat juſta nutritii humoris quantitas, poſteà verò trans labia priùs inflicti ſanatique vulneris permeabat, ſegmentique, tùm gangrænam, tùm ſphacelum præcavebat. Ergo madoris motûſque vitalis in utroque caſu ſatis aderat ut diviſæ partes denuò ligari poſſent. Indè canalium inanitorum, retroactorum, conſtrictorum, impletio, elongatio, relaxatio. Indè ſensìm ſine ſenſu arteriæ arteriis, venæ venis, nervi nervis, imo in vulnere primùm, in ſummo deinceps, occurrebant, implicabantur, concreſcebant, perfectiſſimæque cicatricis, nullo ferè veſtigio in poſterum agnoſcendæ, rudimenta parabantur.

V.

NEC operandi methodum diverſam incaſſùm adhibitam objiciant adverſarii, ſiquidem liquet eos ideò naturam in exitûs infauſti crimen immeritò vocaturos, methodique quam uſurparunt perverſitatem potiori jure eſſe arguendam. Et certè infinitus invaluit errorum numerus quos ab operandi, ſeu difficultate, ſeu modo minùs conveniente unicè oriundos opinio præconcepta ſtolidè amplexata eſt. Sic aliquorum animis pertinaciter hærebat nunquàm coadunari cæſas fibras muſculares, quòd illas, poſt inflicta muſculis abdominalibus vulnera, coalitionis expertes ſæpenumerò viderant, perindè quasì muſculoſos labri leporini parietes centiès accuratiſſimè glutinatos obſervaſſe non contigiſſet. Ejuſmodi arterioſarumque plagarum labia conjungi præpediunt obices præſertìm à ſummâ mobilitate & intempeſtivo inteſtinorum aut ſanguinis appulſu nati, her-

niasque, anevrysmata, & alias tristes sequelas arcessunt: quos ubi debito stabilique hiantium orarum contactu superaverimus, numeris omnibus absolutas cicatrices adipiscemur. Ossium fracturas jumentis superventas, olim pro immedicabilibus habitas, nunc, usu machinarum disrupta membra in idoneo situ retinentium, veterinarii facillimè curant. Plura insuper in medium juvaret proferre, ni jàm longiùs à proposito & assequuto fine dimoverer. Itaque, persuasus quòd, quidquid obluctabitur, experientiæ vocem ratiocinantium clamores neutiquàm infirmabunt, hìc ex abrupto concludam.

Ergo, incœptâ vulnerum coalitione, reviviscunt, &, absolutâ, perstant in coadunatis labiis pristina mutuaque liquorum commercia.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Jacobus-Franciscus DE VILLIERS.

M. Eduardus Franciscus-Maria BOSQUILLON *Chir. lat. id. an. 1779-80, rei herb. an. 1781-82, iterùmque Chir. lat. id an. 1789-90, Prof. designatus.*

M. Ludovicus-Carolus-Henricus MACQUART.

M. Joannes-Franciscus-Jacobus ROUSSILLE DE CHAMSERU.

M. Joannes-Jacobus PAULET, *Phys. an. 1787-88, & Path. Prof.*

M. Claudius-Antonius CAILLE.

M. Ludovicus-Guillelmus LE MONNIER, *rei herb. ann. 1745-46. Prof.*

M. Laurentius FERRET, *Chir. gall. id. ann. 1744-45. Prof.*

M. Michael-Joseph. MAJAULT.

Proponebat Parisiis, LUDOVICUS-AUGUSTINUS-JOSEPHUS DESROUSSEAUX, Carolopolitanus, Rhemensis, necnon saluberrimæ Facultatis Medicinæ Parisiensis Baccalaureus, Theseos auctor.

Typis QUILLAU, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Typographi. 1790.

